

T.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG részére 1

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG		PL 4009 000322 083 2	
Ügyszám: IV/2032-0 /2016		MISKOLCI TÖRVÉNYSZÉK 1. Polgári Iroda	
Érkezett: 2016 DEC 15.		Az ügy száma: P/G 10. P. 20.161/2015.	
Példány: 1		Érkezett: 2016 DEC. 06	
Melléklet: 18+2 db		Pld.: 1 Mell.: 18 db	
Kezelőiroda: <i>du</i>		Érk. Módja: <input checked="" type="checkbox"/> postán / gyűjtőládába / személyesen / e-mailen / faxon / hivatali kézbesítés	
		aláírás <i>Kup</i>	

Tisztelt Alkotmánybíróság !

Alulírott

indítványozó a **Debreceni Ítéltábla** mint másodfokú polgári bíróság által 2016. szeptember 22. napján meghozott **Pf.II.20.499/2016/7.** számú **jogerős** – a **Miskolci Törvényszék** mint első fokú polgári bíróság által 2016. március 31. napján kihirdetett **10. P. 20.161/2015/35.** számú **ítéletét** fellebbezésem folytán felülbíráló – **ítélete** ellen **első d le g e s e n** Magyarország Alaptörvénye 24. cikk (2) bekezdésének *d)* pontja illetőleg az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 27. §-a alapján

a l k o t m á n y j o g i p a n a s s z a l

fordulok a Tisztelt Alkotmánybírósághoz, és **k é r e m** a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy szíveskedjék **m e g á l l a p í t a n i** az alkotmányjogi panasszal támadott bírói döntések **alaptörvény-ellenességét**, és egyidejűleg mindkét – tehát mind az első fokú, mind a másodfokú – bírósági határozatot **m e g s e m m í s í t e n i!**

Alkotmányjogi panaszom **i n d o k o l á s á u l** előadom, hogy a **Miskolci Törvényszék** mint első fokú polgári bíróság által 2016. március 31. napján kihirdetett **10. P. 20.161/2015/35.** számú **ítélete** a **kártérítés** iránt előterjesztett keresetemet elutasította.

A **Debreceni Ítéltábla** mint másodfokú polgári bíróság által 2016. szeptember 22. napján meghozott **Pf.II.20.499/2016/7.** számú **jogerős ítélet** az elsőfokú bíróság ítéletét – a döntés érdemét nem érintően – részben megváltoztatta, azonban egyebekben – lényegét tekintve – helybenhagyta.

* * *

Álláspontom szerint az ítéletek sértik Magyarország Alaptörvényének XIII. és XXIV. cikkeit, valamint a XXVIII. cikkének (7) bekezdését, amelyek az alábbiakat rendelik:

XIII. cikk

(1) Mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár.

(2) Tulajdont kisajátítani csak kivételesen és közérdekből, törvényben meghatározott esetekben és módon, teljes, feltétlen és azonnali kártalanítás mellett lehet.

XXIV. cikk

(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.

(2) Mindenkinek joga van törvényben meghatározottak szerint a hatóságok által feladatok teljesítése során neki jogellenesen okozott kár megtérítésére.

XXVIII. cikk

(7) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.

Felhívom még a perben alkalmazandó, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény alábbi rendelkezéseit, amelyeket a bírói döntés és a bírósági eljárás sért, amelyeket itt idézek is, a későbbiekben csak hivatkozom rá:

Ptk.5. § (1) A törvény tiltja a joggal való visszaélést.

(2) Joggal való visszaélésnek minősül a jog gyakorlása, ha az a jog társadalmi rendeltetésével össze nem férő célra irányul, különösen ha a nemzetgazdaság megkárosítására, a személyek zaklatására, jogaik és törvényes érdekeik csorbítására vagy illetéktelen előnyök szerzésére vezetne.

* * *

Magyarország civilizált jogállam. Alaptörvénye, jogszabályai- jogszerű és szakszerű jogalkalmazást feltételezve – kizárják annak a lehetőségét, hogy bárkit jogos tulajdonától hatósági úton megfoszsanak, kivéve, hogy arra közérdekből és jogszabályban, törvényekben előírtak szerint kerül sor.

2010-ben kétséget kizáróan bebizonyosodott, hogy a felperest nem közérdekből fosztották meg 230 m²-nyi építési telektől, mint ahogyan azt az alperesek állították a 2003-ban lefolytatott és 2006-ban jogerős közigazgatási ítélettel lezárt kisajátítási eljárásban! A perbeli területen az önkormányzat nem fog útszélesítést végrehajtani! A felperest a számára megítélt kisajátítási kártalanítást meghaladó összegű, kisajátítási eljárás során keletkezett anyagi és járulékos kár érte, tulajdonosi igényei indokolatlan elvesztése következtében.

Alperesek a részkisajátítás jogszerűségéhez ragaszkodó felperest jegyzőkönyvekben, kisajátítási határozatban, jogerős bírósági ítéletben egybehangzóan arról próbálták meggyőzni, és abban a tudatban tartották, hogy a teljes, 325 m²-es házas ingatlana közérdekből kerül/került kisajátításra, ezzel együtt pedig a korlátozásoktól mentes ingatlanpiacon forgalmi értékét elveszíti, eladhatatlanná válik.

A kisajátítási kártalanítás mértéke a 325 m² beépített telekért 20 500 Ft/m²-ben került meghatározásra. Egybehangzó állításuk szerint mindez összhangban áll a képviselő-testület 49/1998. (XII. 31.) Kr. rendelettel, a jóváhagyott városrendezési tervekkel.

2010-ben kiderült, hogy az alperesek egybehangzó állításai a 49/1998. (XII. 31.) Kr. rendeletet illetően nem feleltek meg a valóságnak, a közérdekű útszélesítéshez a helyi rendelet csak 7 m mélységű utcafronti magánterületet kíván igénybe venni, ami összességében 95 m².

Az azt követően visszamaradó 230 m² magánterületet a tulajdonosai önálló építési telekként hasznosíthatják jogos tulajdonosi igényeik szerint (birtoklás, használat, rendelkezés).

Az is nyilvánvalóvá vált, hogy a 230 m² nagyságú építési telek nem vesztette el a korlátozásoktól mentes ingatlanpiacon a forgalmi értékét, mi több arról az egyébként is lebontásra kerülő felépítményt eltávolítva (ez az építési engedély feltétele) üres építési telekként 60 – 70 000 Ft/m²-t is megér! (Az üres és beépített telek ára között akár háromszoros vagy még annál is nagyobb különbség tapasztalható az üres telek javára az ingatlanpiacon!) Mi 67 000 Ft/m²-ben kértük ennek megállapítását.

Az önkormányzat szakapparátusa mellett, hogy jogszerűen megszerezte az útszélesítéshez szükséges 95 m² magánterület tulajdonjogát, elérte azt is, hogy megkapja a felperes építési telkét, amely forgalomképes, közérdekhez nincs köze, megszerzése ellentétes a 49/1998. (XII. 31.) Kr. rendelettel! 230 m² üres építési telekről van szó, amelyet 20 500 Ft/m² áron kapott meg az önkormányzat, miközben a valós értéke üresen 67 000 Ft/m²! Jogosulatlanul, illetéktelenül jutott értékaránytalan anyagi előnyhöz, ezzel a tulajdonosnak olyan kárt okozott, amelynek hatása egy átlagos jövedelmű család egzisztenciáját évekre, évtizedekre tette tönkre.

E céljának elérésében az alperesek megvalósították a Ptk. felhívott rendelkezését a joggal való visszaélés tilalmáról. Jogállamban alperesek magatartása, közigazgatási és igazság(jog)szolgáltatási tevékenysége nem elfogadható.

Megjegyzem e körben, hogy a fentiekre tekintettel vagyon (tulajdon) elleni bűncselekmény, mégpedig csalás büntette miatt törvényességi kérelemmel fordultam a Hajdú-Bihar Megyei Főügyészséghez, azonban a TK. 1543/2011/4-I. számú válaszában a Főügyészség kérelmemet éppen arra hivatkozással utasította el, hogy az ügyben bírósági eljárás volt és van folyamatban a II.r. alperes előtt.

A polgári per bíróságaitól azt kértük, hogy ezen tényt alapul véve, állapítsa meg, milyen önkormányzati, közigazgatási hivatali és bírósági tevékenységekben, magatartásokban rejlő jogellenességek vezettek ok-okozati összefüggésben odáig, hogy a felperes károsult a kisajátítási határozat és a jogerős közigazgatási ítélet folytán.

A polgári bíróság a közigazgatási eljárás során indokolatlanul keletkezett kár megállapításában érdemben nem járt el, bizonyítékainkat teljes mértékben kirekesztette az eddigi eljárásokból, arra a való hivatkozással, hogy a közigazgatási eljárást követő bírósági eljárásban hozott jogerős ítéletet, annak jogszerűségét nem vizsgálhatja felül, annak tartalmát nem változtathatja meg, azt nem semmisítheti meg!

Álláspontom szerint erre nincs szükség, úgy kell azokat elfogadni, ahogyan vannak, azzal együtt, hogy a felperes jogos érdekeit sértik. Véleményünk szerint lehetséges a kárigényünk orvoslása anélkül, hogy a közigazgatási eljárás után hozott jogerős ítélet anyagi jogerejét érinteni kellene.

Miután minden kétséget kizáróan bebizonyosodott, hogy a perbeli ingatlan kisajátításának nem volt helye a közigazgatási eljárásban, ezt a tény el lehet – mi több el kell – fogadnia a polgári per bíróságának a kártérítési per jogalapjaként, a kártérítési felelősség elemeként megjelenő jogellenesség kiderítésére irányuló polgári perben a becsatolt bizonyítékainkkal együtt.

Alperesek döntésük meghozatala előtti tevékenységei jogellenességének megállapítását nem mellőzheti a polgári per bírósága, mert azok ok-okozati összefüggésben állnak a felperes alapjogait sértő határozat és jogerős ítélet meghozatalával!

Mindez nem jelenti azt, hogy a polgári bíróság a közigazgatási bíróság ítéletét – magát az ítéletet – jogellenesnek nyilvánítaná, vagy megsemmisítené.

Nem állíthatja azonban – mert bizonyított ! –, hogy alperesek határozata, jogerős ítélete nem sérti a felperes alkotmányos jogait csak azért, mert kártalanítást kapott.

Az a véleményem, hogy nincs olyan jogszabályi korlátozás, amely a polgári per bíróságait akadályozná abban, hogy alperesek tevékenységeiből kimutathatná a kártérítési felelősség elemeit – értve ezalatt tehát a jogellenességet és a felróhatóságot is. Ez a feladata!

A jogellenesség, amely az önkormányzat, hivatal és bíróság magatartásában fellelhető, és amelyet a polgári per bíróságai nem vizsgálnak megfelelő hatáskör hiányára hivatkozva az alábbiakban nyilvánul meg:

Már a kisajátítási eljárást érdemben megelőző egyeztető tárgyaláson [Vhr. 35 § /1/, 35 § (2) a), Vhr. 37 § /1/] meg kellett volna vonni azt a határt a felperes ingatlanán belül, ameddig a hatósági tulajdonelvonás a kisajátítási jog rendeltetésszerű alkalmazásával lehetséges és indokolt [95 m²] ill. azt átlépve a kisajátítási joggal való visszaélés valósul meg [230 m²]. E területre vetítve a Ktvr és Vhr jogszabályhelyei – nem rendeltetésének megfelelő kisajátítási jog alkalmazás miatt - nincs közérdek (!) - sérülnek: Ktvr 1 §., Ktvr. 4 § /1/, Vhr. 2 § /1/, Vhr. 4 § /1/, Ktvr. 5 § a) b) Vhr 9 § [a 49 /1998/ XII/1 / Kr rendelet pontosan ennek megfelelő döntést hozott], Ktvr 18. § 2, 3. az –az valamennyi vonatkozó jogszabályhely sérelme megvalósult a jog nem rendeltetésszerű alkalmazása miatt!

Annak oka, hogy mindez bekövetkezett, egyértelműen az önkormányzat és a hivatal jogellenes magatartása, amelyek ahelyett, hogy a fent említett jogszabályok alapján vezették volna az egyeztető tárgyalást, arról tájékoztatták egybehangzóan a felperest [akinek kiszolgáltatottsága az ügyben ügyfélként eljáró a 49/1998 Kr megalkotója és alkalmazója – önkormányzat és hivatal viszonyában is fenn áll], hogy a korábban beszerzett információ ellenére sincs mód 2003-ban részkisajátításra! A kisajátítási terv bemutatására, megvitatására a jogszerűség tekintetében nem is került sor! 63004/2001 irat igazolja, hogy a teljes ingatlan kisajátítására irányult az eljárás - ami önmagában jogellenes!

Az önkormányzat 49/1998 Kr-ben foglaltakkal szemben jogellenes tartalommal megtöltött kisajátítási kérelmet a hivatal elfogadta és arról határozatban döntött.

A Hajdú-Bihar Megyei Bíróság pedig a kisajátítási határozat felülvizsgálata során az öt megillető bírói ítélezés szabadságjogán úgy döntött, hogy a kisajátítás közérdekűségét, indokoltságát érintő /felperesi kérelem 3. oldal/ kereseti kérelmet nem bírálja el, és ennek indokát sem adja... Ennek megfelelően a jogerős ítéletben ennek nincs is nyoma!

A kisajátítási kártalanítás összegét 18 551 920 Ft-ra felemelte, ezt meghaladóan a keresetet a közérdek indokoltságának vizsgálatával együtt elutasította. A jogellenesség ok-okozati összefüggésben vezet felperes jogait sértő ítélet meghozatalához!

A felperes ezt úgy élte meg, hogy az erre vonatkozó keresetét a bíróság megvizsgálta és megalapozatlannak találva elutasította azt!

Jóval később derült az ki, hogy a felülvizsgálandó kisajátítási határozatban említett kisajátítási kérelem mellékletei meg sem fordulhattak a bíróságon, és a beszerzésére vonatkozólag, sincsenek fellelhető nyomok az ügy iratanyagában! Sérült a Pp. 213 § /1/ és a LFB 2002 / 822 és 2003/906 elvi határozata.

A Debreceni Ítéltábla sérelmezett ítéletében annak 5. oldalán tévesen foglalja el azt az álláspontot, hogy „a Ktvr. 18. §-a (1) és (3) bekezdései alapján a kisajátítási eljárást lefolytató hivatal volt köteles elbírálni azt, hogy a kisajátítás közérdeket szolgál-e, a közérdekű célt a kisajátítani kért ingatlanon indokolt-e megvalósítani, s fennállnak-e a kisajátítás egyéb feltételei. E feltételek hiányában a kérelmet el kellett utasítania. A Ktvr. 5. §-ának a rendelkezése, miszerint az ingatlan egy része is kisajátítható, nem kógens, hanem mérlegelést engedő norma. A kisajátítási hatóság mérlegelési jogkörébe tartozott annak a megítélése is, hogy a közérdek megvalósítása érdekében az ingatlan, vagy egy részének a kisajátítása indokolt-e.”

Ezzel szemben azonban a kisajátítási hatóságnak, bíróságnak nem megítélnie, tehát nem mérlegelnie kell a kisajátítás közérdekűségét, hanem elbírálnia, mégpedig az önkormányzat képviselő-testületének döntése, a 49/1998. (XII. 31.) Kr. alapján. Amennyiben a kisajátítási hatóság, bíróság ettől eltérő döntést hoz a közérdek célszerűségét illetően, hatáskörét, jogkörét túllépi, azzal visszaél. Hivatkozom e körben a beadványomhoz is csatolt, Földművelésügyi és Vidékfejlesztési Minisztérium Terület- és Településrendezési Főosztálya által 2000. december 30. napján kiadott 63004/2001. iktatószámú állásfoglalására.

A képviselő-testület 7 m mélységű utcafronti ingatlanrészt irányozott elő a közérdek céljából, ezt mérlegelnie, megítélnie sem az önkormányzat szak (lebonyolító) apparátusának, sem a hatóságnak (ami egyébként az önkormányzati rendeletek törvényességét hivatalból ellenőrzi és jóváhagyja, tehát alaposan ismeri), sem a közigazgatási bíróságnak nem áll módjában: a 7 m-t el kell fogadnia, 7 m-ben kell elbírálnia!

Emiatt alperesek védekezése, amely azon alapul, hogy a közérdekűség tekintetében a II.r. alperes és a Legfelsőbb Bíróság is felülvizsgálta és elfogadta az eljárás jogszerűségét, megalapozatlan. Ennek ellenére a polgári per bíróságai tényként – mi több megalapozott tényként – elfogadják alperesek védekezését!

Alperesek olyan szakmai – városrendezési – kérdésben foglaltak érdemben állást, amely nem jogalkalmazói kategória! Ennek köszönhető, hogy míg a Nyíl utca 51. sz. alatt lévő házaspár ingatlan előtt 28 m széles út épülne, addig a Nyíl utca 49. sz. alatti ingatlanon lakóház nem épülne, ám az út szélessége 48 m lenne!

Alperesek hatáskörüket túllépték, jogellenes eljárásuk ok-okozati összefüggésben vezetnek a felperes jogos érdekeit sértő határozat és jogerős ítélet meghozatalához!

A polgári illetőleg a közigazgatási bíróságok tevékenységére jellemző, hogy amennyiben a felperes javára szóló körülményeket kell(ene) elbírálnia, nem foglalhatnak állást a közigazgatási bíróság, hatóság határozatának, ítéletének jogszerűségét illetően. Amennyiben alperesek elmarasztalását kellene megállapítani, megalapozatlanul állást foglalnak azok jogszerűsége mellett. Ezt nem tartom korrektnek, fairnek, a „fegyveregyenlőség” elve is sérül.

A polgári perek tényállásának felvétele, a bizonyítási eljárások lefolytatása nem alapos, azok mentén nem lehetséges a Pp. 206. §-ának (1) bekezdése szerint ítéletet hozni.

A Ktvr. 5. §-ának a) pontja az alábbiak szerint alkalmazandó értelemszerűen: a házas ingatlanon belül a beépített telekből és a rajta utcafronton elhelyezkedő felépítményből egyaránt 7 m kerül kisajátításra, részkisajátításra a 49/1998. (XII. 31.) Kr. rendelet szerint, a felépítmény, amennyiben az utcafronttól befelé 7 m mélységben lebontásra kerül, a visszamaradó része a továbbiakban nem alkalmas eredeti funkciójára (lakható lakásra) ezért a tulajdonos kérheti a felépítmény teljes kisajátítását a Ktvr. 5. §-ának a) pontja alapján

Kivétel nélkül minden alperesre vonatkozólag megállapítható, hogy sértették az 1952. évi III. tv 120 §-a a, b, c. pontjait, miután az ügyben végig a valóságtól eltérő tényállításokat tettek a felperes állításával ellentétesen. A polgári perben eljáró bíróságok emiatt tévesen, a valóságtól eltérően állapították meg a tényállást! (Igaz azonban, hogy a polgári per bíróságai is elkövetik ugyanezt a jogsértést, miután semmi nem kötelezheti arra őket, hogy érdemben el kellene fogadniuk alperesek által állított, bizonyítottan megalapozatlan tényállást!) Nincs olyan kötőerő, még az anyagi jogerő sem, amely arra kötelezné a polgári per bíróságát, hogy a valóságtól bizonyítottan eltérő tényállást – a közigazgatási bíróság tényállását – kellene követnie a közigazgatási pertől tényállásban, érdemi jogalapjában, minden egyébben különböző polgári perben!

A kisajátítási eljárás során okozott kár keletkeztetésében – annak ellenére, hogy az eljárásban ügyfélként vett részt – az önkormányzat szakapparátusának is jelentős szerepe van!

Önkormányzat, hivatal, közigazgatási bíróság külön-külön és együttesen is visszaéltek az őket megillető kisajátítás megindítása kisajátítási kérelemjogával, a kisajátítási joggal, a bírói ítélezés szabadságjogával a 230 m² építési telek viszonylatában!

A 95 m² közérdekű célból elvont magánterület kisajátításával egyetértünk, annak jogszerűségét soha nem kifogásoltuk, a kártalanítás összegszerűségét is elfogadtuk.

A Debreceni Ítéltábla Pf.II. 20 499/ 2016/7 sz ítéletben a jogszerű kisajátításra vonatkozó előadását tudomásul vettük 95 m² magánterület vonatkozásában.

Nem helytálló viszont 230 m² magánterület vonatkozásában a másodfokú bíróság okfejtése.

A kártérítési felelősség alpereseket külön-külön is terheli, a felróhatóság tekintetében az eljárás különböző szakaszában eljáró és a jogellenességet - kártérítési felelősség elemét - jóváhagyó alpereseket halmozottan!

A kártérítés mértéke ennek függvényében terheli mindannyiukat!

A Debreceni Ítéltábla a 2012. december 11. napján meghozott Pf.II.20.386/2012/9. számú ítéletében úgy foglalt állást, ami egyezik az álláspontommal, amikor annak 5. oldalán hangsúlyozta, hogy „az ítéltábla egyetértett az első fokú bíróság által kifejtettekkel, a közigazgatási és polgári peres eljárás [...] nem minősülnek ugyanabból a ténybeli alapból származó ugyanazon jog iránt indított eljárásnak...”

A magam részéről ezt úgy értelmezem, hogy a kártérítési felelősség körében a polgári bíróságnak lehetősége van a közigazgatási hatósági illetőleg az azt követő bírósági eljárás érdemi felülvizsgálatára, a döntésmegelőző tevékenységek jogszerűségi kérdéseit illetően.

Igazából azonban sem a törvényszék, sem az ítéltábla a kereseti kérelem megalapozottságával érdemben nem foglalkozott, hiszen az volt a törvényszéknek az ítélet indokolásában is elfoglalt jogi álláspontja – elfogadva az I – II.r. alperesek érvelését –, hogy jogalap hiányában nincs helye a kereseti követelésnek, ugyanis – tehát a törvényszék álláspontja szerint is – „a kártérítési felelősség akár egyetlen elemének hiánya a kereseti kérelem jogalap hiányában történő elutasítására vezet”. [...] „A kisajátítás mint jogszabályon alapuló jog rendeltetésszerű gyakorlása folytán keletkezett kár nem teszi önmagában az I.r. alperes magatartását jogellenessé, így ebből fakadóan kártérítési igényt sem keletkeztethet. Nyilvánvaló továbbá, hogy a jogerős bírósági ítélettel is felülvizsgált kisajátítási határozat érvénytelenségét sem mondhatja ki jelen polgári per bírósága. A kisajátítási kérelem alaposágáról, a kisajátítás jogszerűségéről a polgári perben a bíróság nem foglalhatott állást, így a fentiekre tekintettel a törvényszék a II.r. felperes kereseti kérelmét elutasította – jogellenesség hiányában.”

A kisajátítási jog rendeltetésszerűen csak közérdekűségből alkalmazható, közérdekűség hiányában alkalmazása nem lehet rendeltetésszerű, hanem joggal való visszaélés valósul meg.

Végeredményben – bár tehát a törvényszék hivatkozott a jogellenességre mint olyanra, mint a kártérítési felelősség egyik elemére – azonban a törvényszék éppen a jogellenességet nem vizsgálta, csak formálisan jelölte meg olyanként, ami hiányzik, amiben azonban nem foglalhatott állást, hiszen a közigazgatási eljárásban az már elbírálást nyert - jogellenesen.

A kereseti kérelem ezzel szemben jogalapjában éppen arra irányult, hogy a jogellenességről a törvényszék érdemben foglaljon állást, mivel a kereseti kérelemben foglaltak szerint a közigazgatási szerv eljárása nem volt jogszerű, míg az eljáró bíróságok súlyosan tévedtek, tehát maguk is súlyosan jogellenesen jártak el.

A törvényszék megsértette tehát a szabad bizonyítás elvét is, hiszen a polgári bíróságnak nem az lett volna a feladata, hogy a közigazgatási bíróság jogkörében eljáró bírói szerv ítéletét felülvizsgálja, hanem az I – II.r. alperesek súlyosan jogellenes eljárásának, döntésének kártérítési következményeiről döntsön – ezek ugyanis ok-okozati összefüggésben vezetnek a felperes alapjogait sértő határozat és jogerős ítélet meghozatalához.

A Pp. 4. §-a olyan kötőerőt a közigazgatási bíróság jogkörében eljáró bírói szerv ítéletének nem tulajdonít, mint amire a törvényszék hivatkozik, hiszen a felhívott jogszabályhely szerint (1) A bíróságot határozatának meghozatalában más hatóság döntése vagy a fegyelmi határozat, illetve az azokban megállapított tényállás nem köti.

(2) Ha jogerősen elbírált bűncselekmény vagyoni jogi következményei felől polgári perben kell határozni, a bíróság a határozatában nem állapíthatja meg, hogy az elítélt nem követte el a terhére rótt bűncselekményt.

A közigazgatási kérdésben a jogerős ítélethez fűződő anyagi jogerő sem akadály a közigazgatási, sem a bírósági jogkörben okozott kár megtérítésére való kötelezésnek, önmagában a közigazgatási perben hozott jogerős ítélet azt nem zárja ki.

Éppen ezért a közigazgatási szerv illetőleg a bíróság döntésének jogellenességéről formálisan a kártérítés elbírálása körében nem lehetett volna határozni.

Érdemben és részletesen vizsgálnia kellett volna a törvényszéknek azokat a felperes által felhozott adatokat, bizonyítékokat és érveket, amelyek az I – II.r. alperesek kártérítő felelősségét megalapozzák [Pp. 206. § (1)].

Mindezek miatt érzem a bírói döntéseket alaptörvény-elleneseknek. Ezért sérülnek Magyarország Alaptörvényének XIII. és XXIV. cikkei, hiszen összességében nem jutottam hozzá ahhoz a kártérítéshez, amely alapvetően két összetevőből áll: a jogszerűen kisajátított, közérdekkel igazolt kisajátítási kártalanításból, és a joggal való visszaélések miatti közigazgatási eljárás során közérdekűséggel nem indokolható, jelentős forgalmi értékkel bíró építési telek indokolatlan hatósági elvonásából adódó „közigazgatási eljárás során okozott kárból”. Előbbi közigazgatási, utóbbi polgári eljárásban realizálható.

A polgári per bíróságai a kettő között nem tesznek érdemi különbséget, „elbeszélnek” a probléma mellett, nem hajlandók olyan egyenleg kidolgozását elrendelni, amely biztosíthatná a felperes érdemi, összességében korrekt és valós alapokon nyugvó kárrendezését, jogorvoslatát a kisajátítási kártalanítás és az indokolatlanul, közigazgatási eljárás során okozott kár viszonylatában!

Hangsúlyozom, hogy nem vitatom azt, hogy a jogerős ítélet megváltoztatására nincs lehetőség, azonban a jogerős ítélet illetőleg az azt megelőző eljárás jogellenessége alapján kártérítés viszont megillet.

Különös méltánylást igénylő magánérdek sérelme valósult meg, amely a tulajdon védelmének megfelelő súlyú jogorvoslat megtételét indokolja.

A kártérítési igényemnek kizárólag a jogerős ítélet anyagi jogerejére való hivatkozással történt elutasítása alaptörvény-ellenes, a hatékony jogorvoslatához való jogot sérti, vagyis a XXVIII. cikk (7) bekezdése sérül.

Megjegyzem, hogy a hatékony jogorvoslatához fűződő jog már eleve azáltal is sérült, hogy sem a közigazgatási határozat, sem pedig a bírósági ítélet ellen nem volt lehetőség rendes jogorvoslatra, vagyis fellebbezésre, mindegyik esetben rendkívüli jogorvoslatként pusztán felülvizsgálati lehetőség volt biztosítva, ezt a Debreceni Ítéletábrla az ítéletében részletesen ki is fejtette. Nyilvánvalóan a rendes jogorvoslati lehetőség hiánya eredményezhette azt, hogy a közigazgatási eljárás illetőleg az azt követő bírósági eljárás jogellenessége bekövetkezhetett, amennyiben rendes jogorvoslatra lehetőség lett volna, akkor azt értelemszerűen igénybe vettem volna, és ebben az esetben a további elbíráló szervek a jogellenesség lehetőségét kizárták volna.

Kártérítési igényem megalapozottságát is alapvetően befolyásolta, hogy a kisajátítási eljárásban az általános közigazgatási eljárásoktól eltérően kevesebb rendes jogorvoslati lehetőség volt biztosítva.

* * *

Éppen a jogorvoslati jogosultság alaptörvény-ellenes szűkítése miatt **másodlagosan** Magyarország Alaptörvénye 24. cikk (2) bekezdésének c) pontja illetőleg az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 26. §-ának (1) bekezdése alapján

**alkotmányjogi
panaszal**

fordulok a Tisztelt Alkotmánybírósághoz, és **kérem** a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy szíveskedjék **megállapítani** az ügyben folytatott bírósági eljárásban alaptörvény-ellenes jogszabály alkalmazása folytán az Alaptörvényben biztosított jogom sérelme következett be, ezért a Ktvr. 19. §-a (1) bekezdésének **megsemmisítését kérem!**

A jogorvoslati lehetőségeket a panaszom indokolásában korábban részletezettek szerint alaptörvény-ellenesen korlátozza, ami semmilyen jogpolitikai céllal, alaptörvényben rögzített egyéb jogosítvány biztosításával vagy éppen közérdekekkel nem indokolható.

 2016. december 3. napján.

Előttünk mint tanúk előtt:

Tisztelettel: 

